

397. Kezedet Te is az én kezembe tetted, Uram

Imádkozzuk a 121. számú éneket:

*Mindeneknek szemei, Uram, Benned bíznak,
Mert az ínség idején Te kezedből híznak.*

*Kezeidet kinyitod, benne minden jószág,
És áldással töltöd el föld minden lakóját.*

Az Istennel való állandó szeretetközösség megélése, vagy a lelki házasság, lelki frigy imaszakaszában egy nagyon kedves gyakorlat az, amikor nemcsak arra gondolunk, mint az előzőekben – hogy mi emberek Isten kezébe tesszük a kezünket és az életünket –, hanem szabad arra is gondolni az imádságban, hogy Isten teszi önmagát az ember kezébe.

A lélek-menyasszony eddig a Zsoltáros szavát így imádkozta: *Kezemet Feléd tárom ki, Istenem* (Zsolt 27, 2). Most pedig megélheti azt: *Kezembe zárlak Téged, Uram* (vö. Zsolt 62, 9). A szemlélődő imában **Isten a kezdeményező, az elsődleges cselekvő, Aki adja önmagát, de az embernek be kell fogadnia Őt!** Ez a legtisztább kontempláció, amikor nem valami akcióról van szó, hanem a befogadásról, amikor **Isten önmagát ajándékozó szeretetét az ember magába zárja.** Ez nem olyan, mint amikor Dózsa Györgynek 1514-ben a felkelés leverése után kezébe tüzes jogart adtak. Az a korona, az a tüzes jogar halálra égette őt (Petőfi szavaival: „Tüzes trónon őt elégetétek”). Amikor Isten adja önmagát az Ő választott menyasszonya kezébe, ez olyan, mint amikor életre melengetünk egy kis ázott madárkát. Igazán itt **Isten** az, Aki **felmelengeti a lélek-menyasszonynak** nemcsak a **kezét**, de még inkább a **szívét** is, és **élteti őt.**

Ádám és Éva kezében az a gyümölcs halált hozott. A kiválasztott lélek kezében Isten életet ajándékoz. **Szabad** Istennek ezen önmagát ajándékozó gesztusa után **vágyakoznunk. Ez egy belső éhség.** Nem annyira a test éhsége, hanem a **lélek éhsége.** Ez az ember legmélyebb vágyának a beteljesedése, amelyet a boldog és Istennel betöltött lélek után él meg. Ez az igazi és teljes élet utáni vágyódás megízlelése, amely majd az örökkévalóságban, a mennyországban teljesedik ki igazán. Az embernek szabad vágyakoznia a mennyország Istene után. Istent az Ő ígérete köti, hogy nekünk ajándékozza az Ő szeretetét, kinyilvánítja, kinyilatkoztatja, nyilvánvalóvá teszi, hogy szeret bennünket. Ezért **aki a mennyország után éhezik, vágyódik és azt állhatatosan várja, mint Isten ajándékát, egyszer majd megtapasztalja,** hogy Istentől ajándék gyanánt **meg is kapja.** Hogy mennyire így van, ezt a Szűzanya példája is mutatja. A Magnifikátban szíve örömeiben arról dalolt, hogy Isten az éhezőket minden jóval betöltötte. **Mária** az ő kicsinységének, **alázatosságának** a bevallása mellett ebben az imádságban azt is tanúsítja, hogy ő mennyire éhezte Istent (vö. Lk 1, 48). Ő nyitott kézzel, és még inkább **nyitott szívvel várt Istentől mindent.** Ő egészen nyitott volt Isten előtt, üres volt Istenre. Kész volt elfogadni azt, amit, vagy jobban mondva: Akit Isten akar neki adni. Ezért tudott Isten övele és őbenne oly nagyot cselekedni. Mária az az imádkozó lélek, aki hagyta magát Istentől megajándékozni. **Ahhoz, hogy az ember befogadja, kezébe vehesse Istent, az életébe beengedje Istent, a szív tisztasága kell.** A Szűzanya is imádkozta a Zsoltáros szavát: *Csak az ártatlan kezű mehet fel az Úr hegyére* (Zsolt 23, 3-4; Kiv 24, 2). Vagyis ez azt jelenti, hogy az ártatlan kezű ember nem más, mint a tisztaszívű ember.

A szemlélődő imában a lélek-menyasszony megtapasztalja:

- **Isten** az, Aki **megtisztítja** az ember szívét.
- Isten az, Aki **szeretetet önt** az ember lelkébe.
- Isten az, Aki **önmagát teszi az ember kezébe**.

Isten az ártatlan kezű embert tünteti ki azzal, hogy kezébe teszi az Ő szent kezeit.

A lelki élet eddigi fejlődési szakaszait a megtisztulás útját, a Krisztus erényeibe való beöltözésének az útján az Úr csak azért járatta végig az Ő választott menyasszonyával, hogy a lelke megtisztuljon. Hogy a keze ártatlan legyen, ő maga legyen ártatlan-kezű ember. Ilyenkor azután Istennek az az üzenete – amelyet már a prófétánál mondott: – *Íme, a tenyerembe rajzoltalak téged* (Iz 49, 16), az ember számára egy olyan megfogalmazásban jelentkezik, amellyel így mondhatja a meghatódottság szavait az Úrnak: *Uram, nemcsak engemet rajzoltál a Te tenyeredbe, hanem magadat is az én tenyerembe vésted, vagyis a kezedet az én kezembe tetted.*

Hogy mennyire *Isten* elgondolása ez az imaszakasz, mutatja az is, amit Mózes élt meg: Amikor az amalekiták ellen küzdött az ószövetségi választott nép, akkor *meghagyta Mózesnek, vegye a kezébe a botját! Mózes pedig Isten botjával a kezében kiállt a domb tetejére.* Mit érezhetett Mózes, amikor a kezében Isten botját tartotta? Az eredmény mutatja. *Amíg kitárva tartotta a kezét imára Isten felé fordulva, addig a választott nép fiai győzedelmeskedtek* (vö. Kiv 17, 9-11).

Mit eredményez az, amikor **Isten nemcsak az Ő botját teszi az ember kezébe, hanem önmagát?** Nemcsak a hatalmának a jelét, hatalmának az eszközét adja az imádkozó ember kezébe, nemcsak megfogja az ember kezét, hanem beleteszi a kezét az ember kezeibe.

Ezen bevezető után most nézzük meg első tárgyalási pontként:

I. Milyen a Te kezed, Uram?

1. Először is ez az isteni kéz **erős**. Amikor az ószövetségi népet az ellenségei megtámadták, Jehosafát király az Úrhoz fohászzkodott és azt mondta: *A Te kezeden olyan erő és hatalom van, hogy annak senki sem tud ellenállni.* Ténylegesen **Isten választottai megtapasztalták az Úr erejét, győztek** az őket támadó ellenség fölött (vö. 2 Krón 20, 15. 24).

2. Másodszor Isten keze **hatalmas**. Dávid mondja: *A gazdagság s dicsőség jár Előtted. Mindeneknek Te vagy az Ura, mivel a kezeden van az erő és a hatalom. A Te kezeden mindent naggyá és erőssé tehet* (1 Krón 29, 11-12). Akinek a kezébe – vagy mondjuk így: – az életébe Isten beleteszi az Ő hatalmas kezét, az Ő hatalmas életét, az ezzel az isteni hatalommal lesz gazdagabb. Ellene tud mondani az Isten ellen támadó erőnek. **Istennek senki és semmi sem állhat ellen!**

3. Harmadszor az Úr keze **óvó és oltalmazó** kéz. Amikor a Sinai hegyen Mózesnek a kérés(é)nek megfelelően megmutatta önmagát. Azt mondta: *Csak hátulról láthatsz engem, mert az élő Istent az ember nem láthatja, hiszen belehalna... Amikor elvonul az Úr, akkor is oltalmazó kezével betakarja Mózeszt* (Kiv 33, 20. 22), mert hiszen az életre teremtett bennünket, nem pedig arra, hogy Isten szeretetével való ilyen hatalmas találkozás kioltsa az ember életét.

4. Negyedszer az Úr keze **gondoskodó** kéz. Mennyi mindent alkotott, jótéményeivel jóllakatja teremtményeit, és azok koronáját, az embert különösen is. Ahogyan a családapa gondoskodik a családjáról, úgy **a Mennyei Atya is gondoskodik az Ő családjának tagjairól.**

5. Isten keze **szelíd** kéz. Az ószövetségi bölcs így fogalmaz: *Hatalom van a kezében, szelíden ítélsz, és nagy kíméllettel vezetsz minket* (Bölcs 12, 18). Nem fenyegetően pusztítással, ökölbe szorított, emelt kézzel fordul felénk az Úr, amely jelzi azt, hogy agyoncsapja a neki kellemetlenkedőt; hanem szelíd, jóságos kéznyújtással jelzést ad. Mint ahogyan az egymásba kulcsolódott kezek is egy-egy kézszorítással szavak nélkül is biztató jelzést tudnak adni egymásnak. A szeretetnek a jelzését. **Amikor Isten fogja meg a mi imádságra kiterjesztett kezünket, szabad erre az isteni jelzésre figyelni:** „De jó vagy, Uram, hogy ilyen finoman, alig észrevehetően, de mégis valóságosan jelzéseket adsz a Te szelíd szeretetedről!”

6. Hatodszor Isten keze **életadó** kéz, ahogyan ezt Michelangeló oly sokszor idézett freskója a Sixtusi kápolnában megjeleníti. **Amikor Isten keze megérinti Ádámot, akkor Ádám életre kel.** Az imádságban is így, kolduló, élet után vágyódó lélekkel érdemes kitárnunk a kezünket: „Uram, érintsd meg a lelkemet! Tedd a kezembe a kezedet! **Ajándékozd nekem a Te Életedet, Istenem!**”

Második gondolatnak kérdezzük meg:

II. Milyen az, amikor kezedet Te is kezembe tetted, Uram?

1. Olyan, **mint amikor a gyermek, aki mindent a kezébe akar venni, mert fel akarja fedezni a világot, meg akarja érteni a Valóságot.** Milyen ösztönösen hajolnak le a kis gyerekek az őszi földre-hullott falevelek után, mert azoknak a színes szépsége megérinti a lelküket. Felfedezik a szépséget.

Amikor tehát az Úr az Ő kezét az ember kezébe teszi az imádságban, akkor az ember, **Isten gyermeke valami gyönyörű-szép színes világot fedez fel.**

2. Másodszor amikor Isten az Ő kezét az ember kezébe teszi, az olyan, mint amikor **a diák puskát ír a dolgozat-írás alkalmával a tenyerébe.** Valami tudást őriz a keze. Olyan tudást, amelyet magától még nem tud, ha nem tanulta még, de megkapja, és azt belevési. **Úristen is ilyen új tudást ír az ember kezébe.** Szabad újra meg újra rápillantanunk, hogy a leckét, amelyet még nem tudunk eléggé, azt egyre jobban megtanuljuk. Itt nem kell félni, hogy a szigorú tanár megbünteti azért, mert a tenyerünkbe írtuk a tudnivalót. Itt maga **az Úr az, Aki beleírja ezt a tudást a tenyerünkbe, az életünkbe.**

3. Amikor Isten az Ő kezét a mi kezünkbe, tenyerünkbe teszi, az harmadszor olyan, mint amikor **egy fiú először fogja meg a szíve választotta kisleánynak a kezét, ami titokzatos szeretet-áramlással járja át őket.** Elektromos áraműtésnél is valóságosabb áramlás, amikor a lélek-menyasszony rádöbben arra, hogy Isten, az Ő isteni Ura a kezébe tette Önmagát egy életre visszavonhatatlanul, felbonthatatlanul, akkor ez **a titokzatos szeretet-áramlás nemcsak az első érintés néhány pillanatáig tart, hanem Isten akaratából attól kezdve folytonosan, egészen egy örökkévalóságon át.**

4. Az az élmény, amikor Isten önmagát teszi választott jegyese kezébe, negyedszer hasonlít ahhoz az élményhez, amikor **a kis gyerek a kezébe egy kicsi hangyát vesz.** Az a kis

hangya ugyan menekülni akar, mert nem tudja, hogy mi történt vele, nem tudja, hogy az emberke szívből mi van, mi történik vele. A gyerek sokszor nem is igen tudja, hogy mit csináljon egy ilyen játék-hangyával, mi is legyen vele. De a lélek-menyasszony tudja, hogy amikor az ő hatalmas Ura az ő gyenge kis kezébe teszi önmagát, mit akar ezzel kifejezni. **Az ember sokszor nem tudja, hogy mi van Isten szívében, de Isten tudja, hogy mi van az ember szívében.** Ez a vonatkozás – hogy a kicsi és a nagy együtt van, hogy a nagy Isten tette magát az Ő kicsinyke teremtményének a kezébe, ez segít arra, hogy a lélek-menyasszony egyre jobban megélje Isten gondolatait, egyre jobban behatoljon isteni Urának a szívébe. **Isteni Urának a keze érintése rádöbben a embert a maga kicsinységére, és Isten végtelen nagyságára.** Ez egy szívet melengető érzés. A lélek-menyasszony megtelik szív-örömmel, boldogsággal.

5. Az az élmény, amellyel Isten az ő kezét a választott lélek kezébe tette, hasonlít ahhoz az élményhez, amely a jegyesek szívében van, **amikor a kézfogóra készülnek. Az a kézfogás a menyasszony álmának várható beteljesülése lesz.** Amikor a lélek-menyasszony is látja, hogy isteni Ura az Ő kezét nyújtja feléje, és beleteszi kicsiny teremtményi kezébe, akkor ez az isteni gesztus örömmel tölti el az ember szívét.

6. Az a valóság, amely akkor teljesedik ki, amikor Isten az Ő kezét a kicsiny választottja kezébe teszi, hatodszor olyan, mint amikor **házasságkötéskor a jegyesek megfogják egymás jobb kezét.** A menyasszony vagy a vőlegény joggal mondhatja olyankor: „**Úgy éreztem, hogy az életét tette az én kezembe!**” Amikor az imádságban Isten megfogja az ember kezét, amikor az isteni Vőlegény az Ő kezét teszi a kiválasztott lélek kezébe, akkor **a lélek-menyasszony megélheti: Isten az Ő életét tette az én kezembe!** Mélységes ez az élmény, az abból ismerhető fel, hogy **az ifjú házaspár egy életen át ki tud tartani ebben a boldog kézfogásban.** Amikor a lelki frigy imaállapota valósul meg Isten és a lélek között, akkor ez a végleges elkötelezettség olyan kézzelfoghatóvá válik: Isten és az ember egymás kezébe teszik az életüket.

7. Hetedszer ez az élmény olyan **leírhatatlan érzés, mint amikor a szülő-anyja először veszi kezébe újszülött gyermekét.** Az édesanyák egy életen át megőrzik azt a 9 hónap, vagy ki tudja, hogy már mióta várva-várt pillanatot, hogy **végre kezében van a férjével való szeretetünknek a gyümölcse!** Akkor még inkább leírhatatlan érzés, hogy a lélek-menyasszony megtapasztalja: Isten már behelyezte önmagát kicsiny teremtményének a kezébe. Az édesanya irgalmas szeretettel veszi körül gyermekét. **A lélek-menyasszony pedig meghatódott szívvel babusgatja, dédelgeti, szeretgeti isteni Urát, Aki a kezébe adta önmagát.**

8. Nyolcadszor ez az imaélmény olyan, mint amikor **Isten Fia a Boldogságos Szűz Mária kezébe adta magát. A kicsiny teremtmény a nagy Istent hordozza a tenyerében.** Minél inkább máriás lelkületű valaki, annál inkább megélhet hasonló boldogságot: „Én, a kicsiny teremtmény a nagy Istent hordozom a tenyeremben!”

9. Kilencedszer ez az élmény olyan, mint amikor **a gyermek Jézus Páduai Szent Antal kezébe adta önmagát.** Micsoda világra szóló történés volt az! Az egész világon hogy megfogta az emberek lelkét ez az isteni gesztus, és **felbátorít mindnyájunkat erre a hallatlan merész gondolatra, hogy Isten szívesen adja önmagát a mi kezünkbe is!**

10. Hogy mennyire valóságos és jogos ez a kívánság, ez az élmény, tanítja a mi Anyaszentegyházunk, amikor **az eukarisztikus Jézust a mi kezünkbe adja. Tenyerünkön**

hordozgathatjuk, ajkunkkal megcsókolhatjuk, szívünkbe befogadhatjuk, hordozhatjuk, dédelgethetjük.

A harmadik imagondolatnál most nézzük meg:

III. Milyen a lélek-menyasszony magatartása, amikor megélheti azt, hogy isteni Ura az Ő kezét a kicsiny teremtményi kezébe tette?

Az ember lelkét öröm járja át: „De jó, Uram, hogy kezedet kezembe tetted!” Az ember elkezd örvendezni az Ő Istenén. Megvallhatja Neki: „Uram, de merész ötlet volt ez Tőled! Nem is mertem volna remélni ezt. Én, a kicsiny teremtmény Téged a tenyeremben hordozhatlak? Uram, Te túlaradó módon felülmúltad minden vágyamat, mert annyira vágyódtam Utánad. Amikor az imádságban a jobb tenyeremet felfelé fordítottam, akkor ezzel jeleztem, hogy várlak. **Oly sokszor vártalak már!** Most, amikor a tenyerembe pillantok, akkor **lelkem szemével láthatom, szemlélhetem, tudhatom, hogy itt vagy!**”

Ha az Úr az Ő menyasszonyáról azt mondta: *A dicsőség koronája leszel az Úr kezében* (Iz 62, 3), akkor **most a lélek-menyasszony öröme az, hogy a kezében van az Úr dicsősége, vagyis a dicsőséges Úr, a végtelen nagy Isten! Ő az** – mondja Szent Pál apostol: –, *Akiben benne lakik testi formában az Istenség egész teljessége, és benne lettetek ennek a teljességnek részesei ti is* (Kol 2, 9-10). Az az isteni Völegény, Akit a lélek-menyasszony a tenyerében dédelgethet, az a végtelen nagy Isten! **Amikor pedig Isten az Ő egész teljességét közli a teremtményével, akkor ennek az isteni teljességnek a részesevé teszi őt.** Persze, hogy **az ember szívében felfakad az ujjongás:** „Ó, hogy dédelgetlek, Uram! Micsoda Kincsem vagy nekem!” Ez az isteni kézfogó – amellyel megélhetem, hogy a Te kezéd az én kezemben van – egy örök életre szóló kézfogás. Persze, hogy **a kezemben őrizlek! Nem adlak másnak a világ minden kincséért sem,** minthogy én elhagyjalak Téged valami másért! **Drága Kincsként bizalommal és meghatódottsággal őrizlek, mert annyira nem érdemeltem meg ezt a végtelen nagy Kincset.** Erre is vonatkozik az, amit Jézus mondott: *Ingyen kaptátok* (Mt 10, 8), vagy ahogyan Szent Pál apostol fogalmaz: *Megigazulásunkat ingyen kapjuk Isten kegyelmének erejéből Jézus Krisztus megváltása árán* (vö. Róm 3, 24). Isten előtti kedvességünket – amellyel Ő hajlandó a kezét a mi kezünkbe tenni – **kegyelem gyanánt kapjuk.** Ő mondja: „*A szomjazónak ingyen adok az élet forrásának vizéből. A Győztes részesedik mindebben. Én Istennel leszek, és Ő az én Fiam*” (Jel 21, 6-7).

Ha az embernek nincsen pohara, és vándorlása során forráshoz érkezik, akkor bizony a tenyeréből szürcsöli azt a friss forrásvizet. **Amikor Isten kegyelmének áradatából az élet forrászik, akkor ingyen meríthetünk belőle minél többet, minél többször! Az az életet adó isteni Erőforrás** – Aki a tenyerünkbe adta önmagát – **a lelkünk belsejébe is be akar hatolni.** Az az imaélmény, amellyel a lélek megélheti, hogy Isten az ő kicsiny teremtményi kezébe helyezte önmagát, abba az irányba mutat, hogy milyen lesz az, amikor majd Isten az Ő lelkével, az Ő életével, az Ő szeretete teljességével betölti választott menyasszonya szívét. Olyan, mint ahogyan az édesanya és az édesapa élete a gyermekben jelen van, folytatódik. Mert amikor az Úr azt mondja: – *Én az Ő Istene leszek, és Ő az én Fiam* –, akkor ezt az élet-azonosságot tanítja, az életek egyesülését ajándékozza. Az ember részesedik Isten természetében. Amint a gyermek szüleit édesapának és édesanyának szólíthatja, úgy **az Istennel egy lélek – akiben Isten élete folytatódik – Atyjának szólíthatja Istenét. Urának, Istenének.** Isten pedig úgy tekint rá, mint az édesapa és az édesanya a gyermekére, vagy még inkább, mint a férj a feleségre, a feleség a férjre: **Ő az enyém, én az övé vagyok. Ő a kezét a kezembe tette, én pedig részesedhetem az ő életében, mert ő részt adott nekem az ő életéből.** Érthető, hogy a lélek-menyasszony boldogan

akarja megtartani Isten kezét, szeretetének a feléje nyújtott jelét. Érthető, hogy ez az imaállapot egy életre szól, visszavonás, meggondolás nélkül, mert **Isten, az örökkévalóság Ura örökre a lélek-menyasszony kezébe akarja tenni önmagát, a lélek pedig** – mivel győzedelmeskedik minden más elhúzó erő fölött – **részesedik Isten életében**, nem akarja már soha visszavonni kezét Isten kezéből, és **nem akarja elengedni Istent az ő életéből. A kezek egymásba-fonódása a szívek egymásba dobbanását fejezik ki**, és az ajkak egymás felé szólása az énekeknek az egymásba fonódásával ugyancsak az egy szeretetről, **a szeretetben való egyesülésről tesz bizonyosságot.**

Isten mondja az Ő választottjának:

Hitvesem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Mit is mondhat erre a lélek-menyasszony?

Én Uram, szeress még jobban engem szüntelen!

És ha már nem is mondják egymásnak a szavakat, mert annyira tele van a szívük egymással, csak dúdolgatják, akkor is tudnak mindent a másikról. Ezt dúdolgassuk:

Hmmm, hmmm, ...

A lélek-menyasszony szeretné, hogy a pillanat gyönyörűségét az órák és a napok sokasága kövesse, és egy életen át eseng:

Én Uram, szeress még jobban engem szüntelen!

Szavak nélkül is csak egy kis kézszorítással, egy kis jelzéssel is újra meg újra tudtára adja isteni Urának ezt a vágyát. Csak szorítsuk meg isteni Urunk kezét!